

Izhaja:

10. in 25. vsakega mesca.

Dopisi naj se frankujejo.
Rokopisi se ne vračajo.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.
za pol leta 50 kr.

Denar naj se pošilja pod
napisom: Izdajatelju
„Mira“.

Vsakemu svoje!

Leto I.

V Celovec 10. decembra 1882.

Št. 23.

Slovenski rodoljubi!

Skorej bode leto pri kraji, kar je „Mir“ zagledal beli den. „Mir“ je tako dober kup, da se mora vsakdo čuditi, kako je to mogoče. Poština sama stane za 24 števil 24 krajcarjev, tako da za papir, tisk in razpošiljatev ostane le 76 krajcarjev! To pa je le po tem mogoče, da so priskočili na pomoč darežljivi rodoljubi in da se je oglasilo tako veliko naročnikov. „Mir“ se tiska v 2100 iztisih. Zatorej prosim to-le:

1. Da nobeden sedanjih naročnikov ne odpade.

2. Da si vsak naročnik prizadeva, pridobiti še vsaj enega ali več naročnikov.

3. Da se v vsakej fari ali občini oglasi kak rodoljub kot poverjenik, ki je volje nabirati naročnino, jo pošiljati v Celovec in prejemanje vse iztise „Mira“ v enem križnem zavitku.

Nek mlad rodoljub iz Gradca je v „Miru“ pisal to-le: „Kdor pozna našega kmeta, vé, da ne bode nesel 50 kr. ali 1 gld. morebiti po več ur daleč na pošto in hodil po dvakrat na mesec ravno tako daleč po list. Treba pa je še v pošte vzeti, koliko je tacih, ki še v svojem življenji ni nikdar denarja pošiljal, ki ne vé, kam se naj obrne. Taki ne bode lista naročil, naj se mu še tako toplo priporoča. Pri tacih je treba stvar vzeti v svoje roke, in namesto njih zanesti denar na pošto. Mnogo pa je tudi tacih, ki ne znajo, kako se denar pošilja, pa se jim preveč vnoža, posebno če so nekoliko bolje od pošte oddaljeni.“

Kdor pozna našega kmeta, pritrtil bode, da je to vse živa resnica. Zatorej vse čč. gg. poverjenike družbe sv. Mohora lepo lepo prosim, naj vabijo naročnike, naj nabirajo naročnino, jo odpošiljajo in slednjič tudi dovolijo, da se jim pošiljajo vsi iztisi. Tako bode pri razpošiljatvi manj dela in tudi poštine manj.

Naročnina naj se pošilja vsaj do novega leta, da vem, koliko iztisov „Mira“ bode treba. Naj bolj in naj ročnej se podajo poštne nakaznice, na kterih je tudi za imena naročnikov precej prostora. Ako pa na teh prostora za imena zmanjkuje, naj se pišejo na listnico, ki velja le 2 kr. „Mir“ bode izhajal kakor dozdej dvakrat na mesec 10. in 25. dne in sicer v sedanjem svojem duhu in sedanji svoji obliki. Od več strani se mi je pismeno in ustmeno izrekla želja, naj bi „Mir“ postal tednik in izhajal štirikrat v mescu. Res lepa rodoljubna misel; pa po mojih

mislih bi bila smrt in grob za komej rojeni „Mir“. Treba bi bilo zastave ali kavcije, stroški za papir, tisk, poštino in razpošiljatev bi se povišali, tako da bi naročnina za leto znašala 3 do 4 gld. Le samo to, da so „Miru“ na pomoč priskočili darežljivi rodoljubi in da je cena njegova se postavila tako nizko, le samo to je pripomoglo, da se je število naročnikov povzdignilo na tako visoko stopinjo. Naj torej ostane vse pri starem: „Naj ostanejo čč. gg. rodoljubi mladostnemu, šibkemu „Miru“ še tudi zanaprej darežljivi dobrotniki in vsi sedanji naročniki njemu zvesti prijatelji! Počakajmo in potrpite, da „Mir“ tri do štiri leta preživi, malo odraste, se vtrdi in k moči pride: — potem pride veseli in ugodni čas, da se „Mir“ pomnoži in razširi. En goldinarček na leto ali petdeset krajcarjev za pol leta — tudi pri sedanjih hudih in trdih časih! — še vsakdo vendar-le premore, za tri in štiri gold. je pa težava. To pa vendar obljubim. ako dobim dosti podpore in naročnine, da se stroški pokrijejo in še nekaj ostane, da sem volje črtitinko ali pol pole pridajati kot prilogo. Slovenci! Pustite nemške, liberalne časnike, ki nimajo za Vas lepe, pravične besede; naročujte si in podpirajte domače, slovenske časnike! Nemci izdajajo za svoje nemške časnike in društva vsako leto več milijonov; odprimo tudi mi svojim slovenskim srca in roke. Vsi narodi se vzbujajo in oživljajo, tudi mi Slovenci ne smemo spati ali dremati; vsi narodi se potegujejo za svoje narodne pravice; ali bomo mar le mi roke križem držali! Nak! Zagrabimo uma svitle meče! Te meče nam pa podajajo slovenski časniki in med temi je tudi moj „Mir“; zatorej naročujte si ga! Za to lepo prosim!

Andrej Einšpieler.

Slovenci!

Nij še popolnem preteklo sedem mesecev od onega časa, ko smo s prvim pozivom stopili pred Vas. Navdajala je takrat naša srca nada in bojazen; nada, da boste prav umeli plemenito namero našo ter nas v izpeljavi njenej izdatno podpirali; bojazen, da utegne glas naš ostati brez odziva v srcih Vaših.

Bila je ta bojazen prazna; kajti od dne do dne množili so se darovi za „narodni dom“ in požrtvovalnost Vaša bila je do denšnjega dne

taka, da je nadkrilila vse naše nade. Razumeli ste, kacega pomena je „narodni dom“; razumeli, kako potrebno je to poslopje kot narodna ustanova in kako važna kot spomenik naše proujenosti.

Slovenci!

Z denašnjim dnem nastopa druga in odločujoča doba v izpeljavi našega podjetja; visoko c. kr. finančno ministerstvo dovolilo nam je namreč z odlokom št. 28.558 od 29. septembra 1882 napraviti na korist društvu „narodni dom“

veliko efektno loterijo

in pripravivši vse, česar je za izpeljavo te loterije potrebno, stopamo danes zopet pred Vas.

In zopet apeliramo na rodoljubno požrtvovalnost Vašo, proseč Vas, da se izdatno udeležite loterije s kupovanjem sreček, katere se pri vseh naših poverjenikih, pri vseh znanih slovenkih domoljubih ter pri vseh narodnih društvih dobivajo

po 1 gold. av. vred.

Loterija ta uravnana je jako ugodno, kajti določenih je zanjo že sedaj 2257 dobitkov, katere je upravni odbor društva „narodni dom“ kupil za 15.000 gld.; to število dobitkov pa se bode pomnožilo še po takih, katere so posamezniki že obljubili darovati. Nekateri dobitki so jako dragoceni, vredni po več sto goldinarjev; prvi dobitki pa presega vrednost 1000 gld. Razen zlatnine, srebernine in družih stalno vrednost imajočih predmetov določeni so za dobitke tudi razni gospodarski stroji, vozovi in živina; sploh je upravni odbor loterijo tako uravnal, da more zanimati vse stanovce.

Slovenci! od izida te loterije je odvisno, kedaj se bode sezidalo ponosno poslopje „narodni dom“. Vi vsi gotovo z nami vred želite, da se to izvrši čem preje mogoče; priporočilo naše Vam torej bodi:

kupujte srečke!

V Ljubljani, dne 1. novembra 1882.

Upravni odbor društva „narodni dom“.

Dr. Alfons Mosché
predsednik.

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Poprava.) Ne smejte se ali pa ne jemljite za zlo, da to, kar je „Mir“ prinesel po slovensko, popravlja po nemško. Po postavi je vsak vrednik prisiljen, poslano mu popravo ponatisniti. Gosp. Seebacher je poslal to-le:

Berichtigung:

Im „Mir“ vom 10. November d. J. ist eine Correspondenz aus Truttendorf enthalten, welche durch Unwahrheiten das Gebahren des Bürgermeisters von Grafenstein mit einem Wiesen-

schadenbetrage pr. 16 fl. ehrenkränkend zu verächtigen geeignet ist, und deshalb nachstehender auf ämtlich konstatarirte Thatsachen begründeter Berichtigung bedarf.

Ueber die Klage eines Insassen von Truttendorf wurde der Wiesenschaden im heurigen Sommer kommissionell auf 16 fl. erhoben, welchen Betrag der Beschädigte grossmüthig der Armenkasse überantwortete, ohne dass beim Gemeindeamte in Gegenwart der fünf Beschuldigten von einer anderen Widmung dieses Betrages die Rede gewesen wäre.

Zwei der Geklagten haben die auf sie repartirten Entschädigungsbeträge sofort zu Händen des Bürgermeisters erlegt, wogegen die drei übrigen ihre Antheile schuldig blieben und in einigen Wochen zusicherten.

Nach acht Tagen klärte der Kläger den Klagsgegenstand dahin auf, dass nicht er allein zu dieser Entschädigung berechtigt sei, sondern auch zwei Nachbarn daran participiren müssen, mithin er den ganzen Betrag nicht verschenken könne.

Diese Aufklärung wurde mit dem Beifügen zur Wissenschaft genommen, dass die gedachten zwei Mitbeschädigten ihre Antheilsansprüche erheben sollen.

Bald darauf kommen beide mit der Anforderung von je 5 fl. zum Gemeindegeldsekretär, welcher ihnen den Bescheid gab, dass die Vertheilung des Schadenbetrages erst nach dessen Einzahlung erfolgen könne.

Nachdem dieselben zum zweitenmale in die Kanzlei ihr Geld fordern kamen, sagte ihnen der Sekretär, dass die bei der Vergleichsverhandlung von zwei Geklagten erlegten Beträge vom Bürgermeister in Empfang genommen und davon die Kommissionskosten beglichen worden sind, dass jedoch die drei Rückständler ihre Zahlung noch nicht geleistet haben.

Mit diesem Bescheide unzufrieden, gingen die zwei Schadenthelnehmer mit Verwünschungen aus der Kanzlei, weil die Geklagten noch nicht exequirt worden sind.

Am 11. November d. J. erschien der berüchtigte Artikel, welcher innerhalb acht Tagen die Einzahlung der Rückstände und die Vertheilung zur Folge hatte. — Von einer Spende für die Kirche und Orgel war weder früher noch später die Rede. Der Hauptkläger liess seinen Betrag den Armen, die anderen zwei Genossen nahmen ihre Beträge in Empfang.

Jos. Seebacher, Bürgermeister.

Iz Št. Jakoba v Rožu dobil je gosp. poslanec Einspieler sledečo zaupnico: št. 1526. „Visokospoštovani, častitljivi gospod! V seji deželnega zbora dne 12. oktobra t. l. ste se možko in nevstrašeno potegnili za pravice nas zapuščenih koroških Slovencev. Mi nižej podpisani občinski svetovalci velike občine Rožeške in zastopniki krajnega šolskega soveta v Št. Jakobu izrekamo s tem odločno, da se popolnoma vjemamo z Vašimi besedami, katere ste v omenjeni seji spregovorili. Mi Vam zato zakličemo prisrčno: Bog plačaj! s prav ponižno prošnjo, da bi nas tudi zanaprej branili in zastopali, tem bolj, ker je od nas voljeni zastopnik, č. g. dekan Neste čisto na

nas pozabil, vsled tega tudi naše zaupanje popolnoma zgubil. On je do cela pozabil, da je bil jedino z našo pomočjo po kompromisu s Pater-njenci v deželno hišo voljen; ušle so mu tudi iz spomina lepe in srčne besede, polne obljub, ktere je nam po končanej volitvi govoril. Zato mu izrekamo pri tej priložnosti svoje nezaupanje, ker vse dosedajno njegovo delovanje in nehanje v deželnem zboru kaže, da nas ne zastopa, ampak drži z našimi najhujšimi nasprotniki.“ Občinski zastop Rožeški v Št. Jakobu 19. nov. 1882. (Sledijo podpisi). Št. Jakobski šolski svet 19. nov. 1882. (Sledijo podpisi).

Iz Št. Ilja v rožni dolini. Gotovo Vam še nihče ni poročal o slovesnosti, ki se je vršila pri nas 5. novembra, ko smo novo šolsko poslopje blagoslovili. Že pri popoldanski službi Božji so nam č. g. fajmošter z lece govorili, kako bi imeli radi otroke v šolo pošiljati, ker se toliko lepega naučijo za čas in večnost. Saj je že Jezus rekel: „Pustite male k meni priti, ker njih je nebeško kraljestvo.“ Pri službi Božji je bilo navzočih 6 učiteljev, med njimi tudi šolski nadzornik gosp. Valentinič. Potem so šli g. fajmošter novo šolo blagoslovit, ki je bila lepo ovenčana. Nad vratmi je bil slovensk napis (kakoršnega je malo kje videti): „Šola bodi pozdravljena!“ Možnarji so pokali, in gosp. Valentinič je v slovenskem jeziku zbrano ljudstvo nagovoril. Mi smo tistim možem, ki so si za zidanje šole mnogo prizadjali in dosti potov in sitnosti prestali, trikratni „živio!“ zaklicali. Upati hočemo, da naš denar za šolsko poslopje nismo v Dravo vrgli. Imamo dva slovenska učitelja, zatorej mislimo, da se ta zveličanska nemškutarija ne bo v našo šolo na prvo mesto vrinila, ampak da se bo v slovenskem jeziku podučevalo, da bo naša mladina taka, kakoršna mora biti, starišem in učiteljem v čast, sebi v prid; da bodo izšolani otroci verni sinovi katoliške cerkve, vrli Slovenci in zvesti podložniki mogočne Avstrije.

Iz spodnjih Trušenj. Poslednjo nedeljo po binkoštih podamo se na povabilo č. g. fajmoštra v Št. Peter, kjer so se novi zvonovi slovesno blagoslavljali. Največi od treh novih zvonov tehta 1100 kil. Med Slovenci vendar še prebiva živa vera, edinost in ljubezen, ker radi darujejo in nabirajo za lepoto hiše Božje. Št. Peterčani so ravno še le dodelali novo šolsko poslopje, ki jih je stalo 14.000 gld., in že so si letos zmislili nove zvonove. Slovesnost je bila kaj lepa. Ljudi je prišlo obilno. Ko so možnarji začeli pokati, prišel je sprevod od farovža simkaj, spredaj šolska mladina, potem dva para odraščeni devic z zelenimi venci na glavah, zadek pod nebesom pa častita duhovščina. Zvonove so blagoslovili škofov pooblaščenec, Velikovški gosp. dekan Jož. Šluet vpričo šestih duhovnov iz sosednih far. Med njimi so bili tudi č. g. dr. Somer iz Celovca. Ko so tesarji zvonove prav mojstersko hitro v zvonik potegnili, stopili so domači gosp. fajmošter na leco in nam v ginljivih besedah razložili namen zvonov, in kaj čaka tiste mlačne kristjane, ki se za glas zvonov ne zmenijo. Novi zvonovi imajo prav lep glas.

Iz Rude. (Občinske volitve.) Na sv. Andreja den so se vršile volitve pri občini na

Rudi. Veliko let sem že so bili uradniki Lipiške fužine gospodarji in zapovedovalci v občinskem odboru. Pri zadnjih volitvah smo jih kmetje vrgli in si volili svoje može. Seveda so nemško-liberalci škripali in si mislili: Čakajte le, pri prihodnjih volitvah vam bomo uro že spet drugači navili. In res! Den pred volitvijo se je razposlalo vsem fužinskim delavcem in kajzarjem, ki volijo v III. razredu, ojstro zaukazano, naj gotovo pridejo volit in naj volijo te in te može. Kmetje, ki so to zvedeli, niso šli volit in tako imajo zdaj gg. uradniki Lipičani celo svojo žlahto v občnem zboru. Volitve v II. in I. razredu pa se niso po redu na znanje dale, tudi zapisnik ni bil napravljen in podpisan; zatorej je gosp. župan vse to napačno djanje naznanil c. k. okrajni glavariji v Velikovci. Bomo že slišali, kako se ta reč razmeta. Kmetje so hudo razžaljeni, da se ž njimi tako ravna. Nemško-liberalci sejejo seme razdora in nemira med ljudstvo in ti kalijo mir, ne pa Slovenci. To je tudi nekaj tiste razupite sreče, katero donajajo fužine kmečkemu stanu.

Iz spodnje Ziljske doline. (Slava; šolske reči.) Spodnja Ziljska dolina šteje dva gospoda, ki sta bila od svitlega cesarja poslavljena. Čast. gosp. dr. Jernej Levičnik, dekan v Šmohoru, je dobil viteški križ Franc Jožefovega reda in gosp. Janez Šnabel, župan v Strajevesi, je dobil zlati križ. Prvi so zlatomešnik, oskrbujejo celó ljudsko šolo, veliko farno in zraven še dekanjska opravila. Sliši se, da se podajo v pokoj, akoravno so še zdravi na duhu in gibčni na telesu. Gosp. Šnabel pa je župan že več let, je bil tudi pri komisiji za uravnanje zemljišnega davka in je v Trbižu svitlemu cesarju predstavljal Ziljske deputacije in Ziljanke v narodnej noši. Čast in slava obema! — V Št. Štefanu so postavili novo šolsko hišo; da bi šole le tudi veliko žlahtnega sadu prinašale! Pa prehudo nemškutarene povod vse le moti in overa. V poprejšnjih letih so bile šole večidel slovenske, in otroci so se učili dobro slovenski, zraven so tudi nekaj nemščine vjeli; potem so šli med Nemce služit in se nemškega jezika dobro navadili. Od več strani sem slišal, da hočejo starši najprej slovenske šole in v poznejših šolskih letih še le naj se tudi kaj nemškega pridene. Čudim se, da še nisem nič bral, da bi bil deželni poslanec gosp. Einšpieler iz Ziljske doline dobil za svoj govor v deželnem zboru kako zaupnico. Morebiti pa, da še pride, ker šolski soveti prav redkoma seje imajo. Še nekaj je čudno, da šest slovenskih far v spodnjem Ziljskem dolini spada v Šmohorski šolski okraj, tamošnji okrajni šolski inšpektor pa ne zna slovenske besede. Kako tak gospod slovenske šole preiskuje; ali so morebiti le trdo nemške? v učiteljskem šematizmu jih najdem zaznamovane kot slovensko-nemške šole. — Na Brdu se že v prvem razredu v slovenskem in nemškem jeziku podučuje. Ali to ni težavno za učitelja in otroke?

Iz Borovelj. Dne 20. novembra smo imeli tukaj veliko slovesnost, ker se je odprla poskušalnica za puške, kjer se namreč poskušajo cevi, če so dosti trdne. Prišel je k tej slovesnosti sam minister Pino iz Dunaja; navzočih pa je bilo še dosti drugih visokih gospodov, namreč gosp. deželni predsednik Schmidt pl. Zabiérow, grof

Attems, grof Fugger, gosp. Hilinger, g. okrajni glavar Kronig, celovski župan g. Jezernik pa več oficirjev. Ob enajstih je bila sv. meša, pri kateri so stari pevci prav lepo peli. Vodja poskušalnice gosp. stotnik Heissig je goste pozdravil in povedal, da se je od meseca aprila sim izdelalo 19.848 pušk, od katerih jih je bilo 9459 preskušanih.

Želeti je, da bi Borovljani vedno bolj napredovali v svojem umetnem obrtu in da bi zmirom dosti kupcev imeli za svoje izdelke. Želeti je pa tudi, da bi se nekaj bolj spominjali svoje slovenske krvi in da bi tako strašno ne nemškutarili, ker to gotovo nikomur ne služi v čast, če se svojega maternega jezika sramuje. Borovljani naj bi premislili, da največ svojega blaga v slovanske kraje prodajo, na Hrvaško, Srbsko, Kranjsko, Češko, Moravsko, Ogersko; v nemške kraje pa le malo. Napačno ravnaajo pa tudi tisti Slovani, ki v Borovlje vse le po nemško pišejo. Ko bi kupci v slovanskih jezikih dopisovali, potem bi tudi Borovci spoznali potrebo slovenskega jezika.

Iz Črne. (Deževno vreme; nova cesta in sej m.) Deževno vreme je bilo 27. in 28. oktobra tako silno, da bi človek ne verjel; na enkrat so bili grabni polni vode, in Meža je tako narastla, da jo je bila polna struga. Videti je bila na več krajih kakor jezero, in je drla naprej dol proti Prevalam. Pri nas škode ni veliko naredila, ker so pred štirimi leti stuogo nekoliko popravili. — In tudi novo cesto je letos pustila grof Thurnova fužina delati iz Črne v Bistru, kar je hvale vredno, za vse delavce in krčmarje, ker so delavci denarje menda vse v Črni pustili in s praznimi mošnjami domu šli, mislil bi, da jih tudi doma niso veseli, ker domačinov je sicer malo bilo. Po tej cesti se bo veliko desk in voglja zvozilo dol proti Prevalam in po železnici na spodnje kraje.

Iz St. Marjete. (Nova šola.) Novo šolsko leto se je pri nas pričelo v novejši šolski hiši. Lepa in prostorna je nova hiša, stoji na prijaznem mestu in gleda izpod Obirskega proti večeru v krasno Rožno dolino. Imeli smo že prej dosti lepo šolsko hišo, pa za novo šolsko dobo je bila vendar pretesna in borna; zemljišče in prostor so rajni gosp. fajmošter Lapuš darovali za to staro šolo. 28. oktobra je bila nova slovesno blagoslovljena; gosp. Glinski župnik Jzop so peli veliko sv. mešo, domači gosp. fajmošter Šercer so imeli srčno in ginljivo pridigo. V šolskeji sobi je pa govoril gosp. okrajni šolski nadzornik K. Prešern tudi prav lepo. Vse se je opravljalo po slovensko; nekdanjih nemških govornikov iz Borovlj se ni oglasil nobeden. Imamo dva gg. učitelja, mlajšemu med njima se pa s slovenskim jezikom huda in trda godi. Dobro bi bilo, ako bi se ta gospod prav krepko poprijel slovenskega nauka. Ako se to ne zgodi, bode ves šolski nauk ostal brez žlahtnega sadja in tudi velika nova hiša ne bode kaj pomagala.

Iz Medgorij. (Spet nova butara.) Brali smo, da je deželni zbor sklenil dve reči, kateri nam boste spet dve novi butari natvezli: Mislijo namreč po deželi več zdravnikov nastaviti in prepovedano bode srne streljati. Po nekterih krajih je res treba zdravnika postaviti, kjer imajo ljudje

predaleč v mesto ali trg po zdravnika. Pa bojimo se, da bojo zdravnike tako pogostoma nasejali, kakor so storili s šolami, za katere moramo toliko plačevati. — Divjina, to je zajci, srnaki in srne narejajo nam gorjancem veliko škode; popasejo njive in travnike, poškodujejo sadje in drevesca. Res je, da imamo pravico zavoljo škode tožiti in odškodnino tirjati. Pa kateri kmet rad hodi po kancelijah, nadleguje gg. župane in uradnike in tiste, ki imajo lov ali jago v najem. In odškodnina nikoli popolnoma ne povrne storjene škode. Zatorej se res čudimo in smo žalostno slišali, da se srne ali koze nikoli ne bojo smele streljati. Ščasoma bo morebiti vse mrgolelo divjadi, ki nam škodo napravlja.

Iz Kanalske doline. (Bčelarji; nesreča.) Shod bčelarjev, ki je bil v „Miru“ in po drugih slovenskih časnikih napovedan, se je vršil 23. novembra na zgornjem Trbižu. Povabljeni so bili vsi, ki se z bčelarstvom peča o in katerim je bčeloreja pri srcu. Zbralo se je nas prav veliko število vsakega stanu, duhovnov, posvetnih gospodov in kmetov iz Koroškega, Kranjskega in Primorskega. Trije gospodi so prišli celó iz Avstrijskega, dva izmed njih iz Dunaja. Ob 10 uri se je začel zbor. Pogovarjali smo se, kako bi bilo mogoče bčelorejo v naših krajih povzdigniti, da bi nam prinašala več koristi, kakor do zdaj. Izvedeni bčelarji so nam povedali, kako da v drugih deželah z bčelami ravnaajo, da se panji lepo ohranijo in pomnožijo, da bučele nanosijo obilno žlahtne strdi, in kako da s strdjo ravnaajo, da je okusna in se lahko po visokej ceni razproda. Povdarjalo se je, da je naša slovenska bčela posebno priljubljena, da daleč okoli slovi, in jo povsod radi kupujejo. Našim bčelarjem bi toraj dobro kazalo, če bi roje redili in jih po svetu ponujali. Do zdaj so bolj prebrisani bčelarji iz drugih krajev pri nas roje po nizki ceni nakupovali in jih potem prav drago z velikim dobičkom med svet spravljali. Da bi se temu v okom prišlo, in da bi se bčelarstvo pri nas sploh povzdignilo, smo osnovali tedaj bčelarsko društvo na Trbižu, ki bo naše bčelarje podučevalo, kako je po najnovejših skušnjah z bčelami ravnati, ki bo oskrbelo, da dobijo brez velikih stroškov dobre panje in roje in bo tudi poskrbelo, da zamorejo bčele in strd po dobri ceni med svet spraviti. Skoraj vsi pričujoči so se v društvo vpisali. Vsaki, kdor ima veselje do bučel, zamore postati ud tega društva. Kdor želi društvu pristopiti, naj se oglasi pri gospodu Karol Gelbfus-u na Trbižu. Popoludne smo ogledovali bučelarsko razstavo, v kateri se je kazalo, s kakimi pripomočki delajo bčelarji po drugih deželah in kako si vedó pridobiti boljše dohodke. Sloveč bčelar iz Avstrijskega je nam povedal, da dobi po pametnem ravnanji od 12 panjev vsako leto do 100 gld. dobička. Slovenski bčelarji! ali bi to ne bilo tudi za vas dobro?

V soboto 25. novembra se je zgodila na Trbižu velika nesreča. Vojaki, lovci 27. bataljona so streljali v tarčo. Po nesreči je zadela kroglja nekega lovca, ki ni stal na svojem mestu in mu šla skoz prsi. Revez je med potjo na Trbiž umrl.

Kamen. (Janez Žganjar. †) Moj dobri prijatelj in sošolec, gospod Jaka, ki nas je svoje

verstnike v uku in sedaj v častni službi daleč prekosil, je našemu profesorju benediktincu gospodu Weberju, nekega dne odgovor dal, ki učencemu zgodovinarju ni bil po volji. Oče Ludovik — Bog jim daj večni mir! — potegnejo svoje očale raz nosa na čelo in pravijo: „Jaka, idite vi s svojim mnenjem k železnici!“ Dobri gospod niso vedeli, da se tudi pri železnici še marsikteri dober kristjan in pošten Slovenec najde, kakoršen je bil rajni gosp. Janez Žganjar, ki je tukaj v Kamenu kot čuvaj koroške železnice dolgo let zvesto in pridno služboval, 26. oktobra pa po kratki boleznir mirno v Gospodu zaspal. — Rajni je bil veren kristjan, zvest domoljub, stanoviten ud družbe sv. Mohora in dober sosed, da malo takih; zato pa zasluži, da mu tudi mnogo cenjeni „Mir“ v svojih predalih prostorček privoščii. — Veliko ljubezen in spoštovanje je imel do dušnih pastirjev, pa bil je tudi pogumen zagovornik verskih resnic in neustrašljiv branitelj slovenskih pravic. Žalibog da ravno pri železnici nahajamo mnogo ugašenih katoličanov in izneverjenih Slovencev! — Nekega dne sreča na železnici našega Janeza brezveren tovarš, ki mu pripoveduje in kvasi, kako nima nobene vere več, češ vsaj človek izhaja iz opice (merkovce). Koliko si je moral prizadjeti, da je tudi svoji ženi, rojeni Tirrolki, vero iz glave izbil, in kako tudi svojih otrok ne uči in ne pusti moliti itd. „Čemu pa,“ pravi Janez, „svoje otroke h krstu pošiljaš?“ „Zato, da imajo imena.“ „Glej“, reče Janez, „tudi ta la dva moja psička imata imena. Sem že prepričan, da kdor svoj slovenski jezik zataji, sčasoma tudi vso vero zgubi.“ — Da se je kristjan, kakoršen je bil naš Žganjar še o pravem času s svetimi zakramenti previditi dal, mi ni treba praviti; le toliko naj še omenim, da je mož iz postelje drknil in pokleknil na gole kolena, ko je presveto Popotnico prejel, ker ljubezen do nebeškega gosta bila je močnejši od boleznir. Tudi tedaj ko je pri popolni zavednosti umirati začel, poslal je po svojega dušnega pastirja, da mu ločečo dušo blagoslovi in Božji milosti izroči. K njegovemu pogrebu se je zbralo mnogo ljudi iz okolice pa tudi nekoliko iz daljnih krajev, dasiravno je dež curkoma lil, Drava pa je šumela k žalostnem „Miserere“ svoj mogočen bas. Šestero čuvajev koroške železnice z resnimi obrazi, med njimi dva „Kraljmatjaža“ z dolgo osivelo brado, zadene svojega mrtvega tovarša in ga zakoplje na pokopališču pri cerkvi sv. Marjete, jaz pa, ko vržem nekoliko prsti na sedajno tesno hišico svojega prijatelja, se poslovim od njega z besedami skrivnega razodenja 14, 13: „Blagor mrtvim, ki v Gospodu umerjejo. Odslej, reče sv. Duh, naj počivajo od svojega truda, zakaj njih dela gredó za njimi.“

Iz Naklega na Gorenjskem. (Cerkvena slovesnost.) Kakor nevesta pripravljena svojemu ženinu, tako zalo se je zadnji čas odela naša farna cerkev. Ni še leto preteklo, kar sta stopila na veliki altar na vsako stran tabernakla dva marmeljnatá kerubina; pod menso altarjevo pa se je ravno takrat postavil krasen relief, predstavljajoč zadnjo večerjo. Vštric velikega altarja se je pred tremi meseci, kakor je „Mir“ že povedal, vzdal v steno spomenik ranjcega škofa

tržaškega gosp. Jerneja Legata, ki ga je, kakor tudi poprej imenovane kipe, mojsterski izdelal gosp. Zajec v Ljubljani. Toda za lepoto hiše Božje vneti župnik zlatomašnik gospod A. Zarnik niso še mirovali. Po njih neumornem prizadevanji se je odstranil stari, že poškodovani tlak po sredi cerkve in nadomestil z novim; črvena stranska altarja iz leta 1767 sta se morala umakniti novima, lepo pozlačenima in ozaljšanimá. Veliki altar se bode v adventu ponašal z novo sliko brez madeža spočete Device Marije, katero je krasno izvršil slikar gosp. Bradaška v Kranju, tudi slike v stranskih altarjih: Marija v nebo vzeta, sv. Anton Pad. in manjše sv. Florijana, sv. Valentina in sv. Antona pušč. pričajo, da omenjeni slikar vrlo napreduje v svoji umetnosti. Vesel dan je bila tedaj zadnja pobinkoštna nedelja za našo faro, ko so preč. gosp. dekan kranjski vpričo sosednih gg. duhovnikov blagoslovili nova altarja; ginljive so bile besede, ki so nam jih pri tej priliki polagali na srce preč. gosp. profesor M. Lazar, opominjajoč nas, kako naj posnemamo svetnike, katerih podobe nam sijajo z altarjev. To je bil zares, kakor so omenili, za častitljivega gospoda župnika in za vse njih ovčice — dan, ki ga je Gospod naredil.

Iz Dovjega. V narodnem oziru ste Korošci pač še na slabem. Želeti bi bilo, da bi se „Narodna šola“ kmalo oživila in vam na pomoč prihitela. Kar ste v tej zadevi pisali, popolnoma potrjujem. V enem oziru ste koroški Slovenci vendar srečni, ker nimate tistega strankarstva med narodnjaki, kakor ga imamo mi Kranjci. Po smrti rajnega g. dr. Bleiweisa ni nobenega pravvega vodstva več. — Vaš „Mir“ je tudi nam Kranjcem prav všeč, in je le želiti, da bi vsak teden izhajal. — Naša šola je zdaj srečno izdelana. Lepo in praktično poslopje je to, pa tudi mnogo denarjev stane! Izdelal jo je mojster Pietro Constantini iz Trasaghis blizo Gemone na Laškem, in se sme ta zidar vsakemu priporočati. — Tudi mi smo imeli dvakrat povodenj, vendar posebne škode ni naredila.

Od Nove cerkve. Te dni smo imeli pri nas lepo slovesnost. Naš občespoštveni in priljubljeni čast. gosp. dekan in kanonik Franc Juvančič dobili so za svoje obilne zasluge od svetlega cesarja vitežki križ Franc Jožefovega reda. Blagorodni gospod F. Haas, namestniški svetovalec in okrajni glavar v Celji, prišli so v Novo cerkev in prinesli vitežki križ, ki so ga častitljivemu gospodu dekanu na prsi pripeli. K tej redki slovesnosti prišlo je mnogo duhovščine od blizo in daleč, med njimi tudi č. g. Žuža iz Laškega, ki so bili še nedavno z istim redom odlikovani. Cela okolica je praznovala ta dan in možnarji so veselo pokali. Duhovniki iz dekanije so izročili odlikovanemu gosp. dekanu posebno, lično izdelano spomenico. Naj bi nam Bog blagega gospoda še mnogo let ohranil!

Iz Mariborske okolice. Tudi naši štajerski Slovenci ob nemški meji so še silno mlačni in se še vse premalo zavedajo svoje narodnosti. Kjer koli hodiš po trdo slovenskih krajih, povsodi boš našel le nemške napise in kažipote. Bral boš: Nach Maria Rast; Ort Zellnitz (Seloica); Ort Johannesberg (Janžov vrh); Ort Jellovetz; Ort

Traguscht; Ort Wachsenberg itd. kakor bi bil med trdimi Nemci. Samo v Jarenini je zgoraj slovensk, spodaj pa nemšk napis. Gospod župan J. Lorbek je pač drug mož, kakor ostali zaspanci! Tudi v Vukovskem dolu sem videl slovenske napise poleg nemških. Županu naj bo hvala za to!

Od sv. Ane v slov. Goricah. Letina je bila pri nas še precej dobra; le deža je bilo preveč. Vino ni posebno dobro obrodilo, pa sadja imamo zadosti, hvala Bogu. Koruzo grdi mrčes ugonablja; krompir pa močno gnjije. Sena smo tudi le malo nakosili.

Iz Solkana. Ker Vam noben drug o tem še nič ni pisal, kako se je naš župan o cesarjevem potovanji obnašal, moram jaz vrlega možaka pohvaliti. On se ni dal ne pregovoriti, ne ostrašiti, kakor drugi, ampak je svetlega cesarja lepo v slovenskem jeziku nagovoril. Žavolj tega ni nobene škode, narobe, morda se je cesarju še dobro zdelo, da živijo tukaj na laški meji čvrsti Slovenci, ne pa kaki lahoni. To si naj zapomnijo tudi tisti gospodje, ki mislijo, da so cesar taki, kakor so oni, in da nič slovenskega slišati ne morejo. Cesar pa Slovence ljubi in so povsodi radi slovensko govorili. Sramujejo naj se tiste šleve, ki jih morajo še le cesar podučiti, da je treba svoj materni jezik spoštovati. Naš župan je pa korenjak v tej zadevi in lahko drugim županom v izgled služi. Dobil je tudi zlati križec od cesarja. Živio!

Kaj dela politika.

5. decembra — minulo sredo — je začel državni zbor spet svoje delovanje. Akoravno je veliko poslancev vnovič voljenih in so se osnovali novi kljubi; imela bode poslanska zbornica staro podobo: Naša stranka bo imela večino. Pečal se bode državni zbor večidel z gospodarskimi zadevami, kar je posebno veselo za rokodelce, obrtnike in kmete. Dobro! O prilikah pa naši poslanci gotovo tudi naših narodnih potreb ne bojo pozabili. — Gosp. naučni minister je dovolil, da se na Dunaji napravi privatna češka šola, ker je na Dunaji nad 200.000 Čehov. In glejte: vse je po konci: deželni šolski svet, mestni odbor in nektera društva hujskajo zoper ministra, ki je le to storil, kar postava zaukazuje. To so čudni ptiči!

Na Nemškem se socialistov še vedno boji; za to so spet na eno leto oklicali v Berlinu in po nekterih drugih mestih obsedno stanje niže vrste.

V Švici se je katoliško ljudstvo moško obnašalo. Liberaluhi so hoteli vpeljati brezverne šole. Ljudstvo pa je glasovalo za verne šole, tako da je bilo za verno šolo 301.352 glasov, proti pa le 167.221, večidel iz mest in trgov. — Gotovo bi prosto ljudstvo tudi drugod tako glasovalo; ljudstvo hoče za katoliške otroke katoliške šole.

Na Francoskem so ljudje svoje republike skorej že siti. Tudi tukaj se kaže, da republikanci le bolj skrbijo za svojo mavho, kakor za blagostanje in srečo vsega ljudstva. Močna stranka se oglašja in poganja, da bi se poklical grof Chambord za kralja.

Na Angleškem spet hudo vre; Irčani se spet gibljejo in napadajo velike posestnike. Nek Davile je te dni v glavnem mestu Dublinu sklical ljudski shod in je pod milim nebom oestro govoril zoper vlado in bogatine. Poklicali so ga pred sodnijo.

Na Turškem se je spet enkrat snovala zarota zoper sultana; sklenili so nekteri velikaši umcriti ga. Pa prišel je ta hudobni naklep na den. Sultan si je izvolil novo ministerstvo. Pa vse javeljne kaj pomaga: v Evropi je Turku že odklenalo.

Na Ruskem so dijaki na Kazanskem vseučilišču začeli rogoviliti. Pa vlada je šole zaprla in k šolski palači postavila vojaško stražo; kajti našli so pri dijakih dinamitne patrone. — Car in carica sta vendar le spet v Petrovemgradu.

V Egiptu je pravda zoper puntarja Arabi paša končana. Arabi je bil na smrt obsojen, pa kedive (vice kralj) ga je pomilostil, tako da je prognan za vselej iz egiptovske dežele. Če se vrne in ga dobijo v pest, djan bo ob glavo.

Gospodarske stvari.

Kmetiška družba v Gorici lepo skrbi za kmete na Goriškem in jim pošilja popotnega učenika, ki jih podučuje prav po domače v maternej slovenskej besedi. Podučevalo se je v raznih krajih: 1. Kako mora biti hlev vreden, da zadostuje vsaj deloma zdravju živine. 2. Kako se mora v gnojem v hlevu in gnojišči ravnati, in kako mora biti gnojišče vreden. 3. Kako umno s travniki ravnati, da se več krme pridela, in eventualno 4. Kakšen vpliv imajo gozdi na dober razvitek in napredek kmetijstva. Učil bode gospod Fr. Žepič, pristav deželne kmetijske šole, in sicer vsakrat jutraj po sv. meši in popoldne po službi Božji. Kdaj bojo mar naši ubogi slovenski kmetje na Koroškem tako srečni, da bojo slišali poduk v kmetijskih rečeh v svojem maternem jeziku!

Za poduk in kratek čas.

Kako je kmet hudiča goljufal.

(Narodna pravljica.)

Enkrat je bil en kmet, ki se mu je prav slabo godilo. Po samih nesrečah je tako daleč prišel, da so mu že grozili, da mu bodo vse prodali, če ne plača davkov in drugih dolgov.

Pa nesreče še ni bilo zadosti. Nastal je ogenj in pogorela mu je hiša in vse druge poslopje do tal. Mož se zdaj z ženo in otroci ni vedel kam djati. Druzega mu ni kazalo, ko prijete za be-raško palico. — V tej sili se mu prikaže skušnjavec hudič in mu reče: „Svojo dušo mi zapiši, pa ti bom postavil novo hišo in ti nanosil denarja, kolikor hočeš.“ Kmetu je bilo čudno pri srcu: svojo dušo za pekel zapisati, je huda reč; vendar ga je tudi mikalo, da bi bogat postal in svoje ljudi iz revščine rešil. Zato je hudobi rekel, da si bo stvar pomislil, naj drugi dan spet pride.

Ta revni kmet je bil dober prijatelj cerkvnika ali mežnarja, ki je bil zelo pobožen pa tudi

prebrisan mož. K temu se je podal in ga prašal za svet, kaj bi storil. Cerkovnik je en čas pomislil, potem pa je rekel: „Prijatelj, naredi tako, kakor ti jaz povem. Povej hudiču, da mu boš dušo zapisal, če ti v eni noči do štirih zjutraj sozida novo hišo, hlev in kaščo; v kaščo pa mora nanositi polno tolarjev. Ako vse to do štirih, ko bo juternico zazvonilo, naredi in zvrši, potem mu zapišeš dušo; ako pa do tega časa ne bo gotov s tem delom, potem je on zgubil in ti mora vse pustiti, kar je do tistega časa naredil in kolikor je denarja nanosil. Le pojdi brez straha domu, jaz bom že skrbel, da bo hudič goljufan in ti svoje duše ne boš zgubil.“

Kmet je cerkovnika vbogal, ker je njemu vse zaupal. Ob določeni uri je prišel hudič, in kmet je naredil ž njim tako pogodbo, kakor ga je cerkovnik naučil.

Ko se je noč naredila, prišlo je vse polno hudičev in so začeli zidati, tesati, trame vzdigovati, kamne dovažati. Hiša in hlevi in kašča so kar iz tal rastle. Drugi hudiči so spet tolarje v kaščo nosili.

Cerkovnik je pa po noči šel v cerkveni zvonik ali turn in je doli gledal, kako hudiči delajo. Ker je mesec svetil, se je vse lepo videlo. Komaj je ura dve odbila, začeli so zlodeji že streho kriti. Cerkovnik si je mislil; „zdaj je čas! streho bo sosed že sam pokrtil, saj ima dovolj denarja! Zato je ura naprej pomaknil, da je precej štiri udarila, čeravno je bilo še le pol treh. Komaj je ura štiri odbila, začel je tudi juternico zvoniti. Ko so hudi duhovi glas zvona zaslišali, popustili so vse delo in hitro zbežali, kajti kedar juternico zazvoni, nemajo več oblasti. Veliki hudič je res mislil, da je ura že štiri in da je stavo zgubil. Zato se kmetu ni več oglasil in mu je pustil vse, kar mu je sozidal in kar je denarja nanosil. Tisti kmet je bil zdaj silno bogat, in dostikrat sta se s cerkovnikom pri kapljici vina posmehovala hudiču, ki je bil tako neumen in se je pustil tako goljufati.

Smešničar.

Nek močen Anglež, ko je šel v sobo hotela v drugem nadstropju, pustil je svojo marelo tačas v veži in napisal listek k njej: „Ne vkrasti! Ta marela je enega človeka, ki je tako močen, da vola s pestjo pobije. On pride v 15 minutah nazaj.“ — Res pride čez 15 minut zopet doli, pa marele ni bilo več. Le na tleh je našel en listek, na katerem je stalo zapisano: „Marelo je vkradel človek, ki v eni uri dve milj preteče.“

Kaj je novega križem sveta?

* Zaupnico so dalje poslali krajni šolski soveto v Dvoru, v Lipi blizu Vrbe, v Kazazah, v Strajevsi na Zili in v Št. Janžu v Rožni dolini. Slava in hvala. — Od svetlega cesarja so bili počeščeni ali odlikovani med drugimi tudi sledeči č. gg.: dr. Valentin Milar, stolni kanonik in predstojnik družbe sv. Mohora je dobil red ali orden železne krone tretjega razreda, Šnabel Jan., župan v Strajevsi na Zili, je do-

bil zlati, Poznik, učitelj, pa sreberni križ. Slava!

* V primeri s prvo učenitvijo se je za Koroško deželo gruntni davek znižal po okrajih: v Št. Mohorskem okraji za 2378 gld., v Celovškem okraji za 8895 gld., v Spitalskem okraji za 7613 gld., v Št. Vidkem okraji za 10.646 gold., v Beljaškem okraji za 22.643 gld., v Velikovškem okraji za 23.695 gld., v okraji Wolfsberg za 9616 gold. — Kmetijska šola v Celovci šteje letos 37 učencev. — Vsled povodnji je na Koroškem 2 milijona škode in še čez; na Tirolskem pa 21 milijonov; tam je tudi 51 ljudi utonilo. — Na mnogih krajih, tudi v tujih deželah delajo na birke za poškodovane. — Koroški deželni predsednik je šel na Dunaj, kamor so ga klicali. Kaj nam je seboj prinesel, ne vemo. Mi bi želeli, da slovenske šole. — V Št. Vidu sta se dva človeka zadušila po soparju iz peči, ker sta vratice od peči na znotraj odprte pustila. — Za naše vsled povodnji unesrečene je nabral katoliški list „Linzer Volksblatt“ že 2729 gld.

* Na Kranjskem se je gruntni davek vsled reklamacij znižal: v Postojnskem okraji za 3647 gld., v Kočevskem okraji za 2390 gld., v Krškem okraji 2706 gld., v Kranjskem okraji za 9137 gld., v Ljubljani za 885 gld., v Ljubljanski okolici za 17.701 gld., v Litijem okraji za 1915 gld., v Logaškem okraji za 12.412 gld., v Radoljskem okraji za 2094 gold., v Novomeškem okraji za 72 gld., v Kamniškem okraji za 710 gld., v Črnomeljskem okraji za 6268 gold. — Župan v Št. Vidu pri Ljubljani se bojda strašno poteguje za nemško šolo. Ljudem se vendar nikoli ne vstreže: druge občine prosijo za slovenske šole in bi se rade nemških znebile, ta čudni župan Matjan pa v sredi slovenske zemlje hoče nemške šole. Pišejo, da se hoče s tem nekterim nemškim gospodom prikupiti. — Predsednik „Maticе slovenske“ pozivlja slovenske pisatelje, naj bi kaj spisali za spomin 600 letnega združenja kranjske dežele s Habsburško rodovino, ker bo „Matica“ tako knjigo cesarju na čast na svetlo dala. Zgodovinske in leposlovne tvarine za to knjigo morajo se ozirati na to zvezo dežele z vladarjem. — V Ljubljani je bila 3. t. m. velika slavnostna beseda na čast pesniku Prešernu.

* Braslovčani hočejo z mesti voliti in so vložili že prošnjo. Če se prošnja usliši, bo slabo za — Forreggerja. — Občinski odbor v Doberni je imenoval c. kr. namestnika Kübecka za častnega občana. — V Sevnici je „schulverein“ vendar odprl svojo nepostavno nemško šolo. Nepostavna je namreč zato, ker krajni šolski svet ni privolil, da se ustanovi. — Štajerska kmetijska družba je začela gospodarsko prilogo dajati „Celjskemu lisjaku“ namesto „Gospodarju“, s katerim ima pogodbo. Prišlo bo do tožbe. Slovenem pač nemški Gradec nikdar ne bo pravičen! — Pri sv. Petru pri Radgoni se je ženin ravno k poroki odpravljala, kar pride žandar, ga odpelje in v luknjo vtakne, ker je bil prašička za poroko — ukradel. — Kakor poroča „Gospodar“, našli so v Globokem pri Brežicah premog. — V Mariboru je izišla lična šolska knjižica „Domovinslojve“, ki jo je spisal marljivi pisatelj Ivan Lapjane. — Bajtar Lorenc Nemeč je v Muro padel

in utonil. Pravijo, da je bil pijan. — Nemškutarški rogovilež dr. Mihalič in njegovi tovariši so nabrali 156 prošenj zoper revnopravnost slovenskega jezika. Mnogi pa svoje podpise preklicujejo, ker so jim bili na zvit način izvabljeni. — Mariborski prošt, č. g. Franc Zorčič je dobil red železne krone. Častitamo!

* Pešpolk št. 22, ki se je dozdej nabiral iz Primorcev in Dalmatincev, nabiral se bo v prihodnje samo iz Dalmatincev; zato se bo pa novi polk št. 97 nabiral iz Primorcev in Kranjcev. Čudno je to, da imajo vsi polki, pri katerih Slovenci služijo, številko 7, namreč celovski št. 7, ljubljanski št. 17, graški št. 27, mariborski št. 47, in zdaj puljski (primorski) št. 97. Prvi polkovnik regimenta 97 je Hrvat Josip Nemečič vitez Biháčgraški.

* V Monakovem je umrl grof Arco-Zinneberg, velik dobrotnik revežev in zvest katoličan. — V Manšestru na Angležkem je pogorela velika fabrika, škoda je za en milijon gold. — Angleška vlada bo zidala novo, veliko vojno ladjo z jeklenim oklepom. Vlekla bo za 9000 konj, na njej bo 60 velikih topov, in stala bo šest milijonov gold. — Na Ogerskem je še veliko volkov. Nedavno so jih pri Lugošu 40 vkup videli. Trije so prišli v mesto in eno zrebe raztrgali. — Krivi proster, ki je en čas rogovilil po Egiptu in hotel vse Turke zoper kristjane v boj peljati, je zdaj zajet in se ne more nikamor ganiti. — Znani izdelovalec vojaških topov Krupp na Pruskem ima 2,900.000 mark, tedaj poldrugi milijon goldinarjev letnih dohodkov in plača na leto 50.000 gold. davka. — V tovarni za puške v mestu Steyr so 500 delavcev odpustili, ker je dela zmanjkalo. Kam bojo reveži šli? — V Krakovem so prijeli nekega ruskega oficirja, ki je doma 8000 rubljev vkradel in potem čez našo mejo pribežal. — Po svetu se kaže zdaj neki palček, ki je prav lepo raščen, samo da je komaj 69 centimetrov visok. Imenuje se sam „princ kolibri“, pa je le oštirja sin. — Angleži imajo 258 vojnih ladij, na katerih je 1508 topov in 36.400 vojakov.

* V Spljetu je nek predrzen Lah na okrajnega glavarja Konrada streljal, pa ga ni zadel. — V Londonu ima eden psa, za ktere ga je imel že 100.000 gld., pa ga ne dá. Če se pes danes ali jutri stegne, mu bo pač lahko žal, da ga ni prodal. — V Granu na Ogerskem je brat brata umoril, da bi sam za materjo vse podedoval. Zdaj je pa brat mrtev, ubijavec pa bo v ječi umrl ali pa bo obešen, tedaj nobeden ne bo po materi nič dobil. — V Ameriki je spet en vlak v brezno telebil, ter so vsi ljudje konec storili, kar jih je bilo v vozovih. — Iz Trnovega na Ogerskem je šest lumpov ušlo, ki so bili v tamošnji ječi zaprti. — Na Angležkem se je spet ena barka potopila. — Na Nemškem so lovci (jagri) vzeli otroke seboj, da so pse vodili in zverjad plašili. Dve deklici pa sta se v gojzdu zgubili in našli so ji pozneje obe mrtvi od mraza in lakote, morda tudi od straha, ker niste našli iz gojzda na plan. — Za jude, ki so jih iz Rusije pregnali, nabrali so v Berlinu že 525.294 srebernih mark, za vsled povodnji poškodovane na Koroškem in Tirolskem pa komaj

100.000 vinarjev. — Na Algerskem v Afriki se je tudi en železniški vlak prekucnil in je ostalo 11 ljudi mrtvih, 39 pa ranjenih.

➡ Današnjemu listu je priložen Oglas knjige: „Lurška Mati Božja“, v slovenskem prevodu.

Duhovniške zadeve v Krški škofiji.

Čast. gosp. Janez Widrich, provizor v Kamnigorici, gre za oskrbnika fare na Reberci. Kamnogorico bode oskrboval čast. gosp. Izidor Bilek, provizor na Sorici.

Dunajska borza

od 9. decembra.

Papirna renta	76	gld.	55	kr.
Sreberna renta	77	„	25	„
Zlata renta	94	„	50	„
1860 državno posojilo	135	„	75	„
Akcije narodne banke	825	„	—	„
Kreditne akcije	290	„	80	„
London	119	„	—	„
Srebro	—	„	—	„

Loterijski srečki

od 2. decembra.

Gradec	37	31	53	36	4
Dunaj	84	18	21	56	78

Tržna cena

po 1/2 hektolitrih.

I m e.	Celovec		Št. Vid.		Velikovec		Žel. Kaplja.		Wolfsberg		Trg		Belak		Pliherk	
	g.l.	kr.	g.l.	kr.	g.l.	kr.	g.l.	kr.	g.l.	kr.	g.l.	kr.	g.l.	kr.	g.l.	kr.
Pšenica	372	—	—	—	3	—	390	—	498	—	460	—	4	—	384	—
Rž	280	—	—	—	2	—	268	—	292	—	275	—	3	—	272	—
Ječmen	238	—	—	—	2	—	244	—	—	—	250	—	250	—	222	—
Ajda	218	—	—	—	2	—	231	—	150	—	223	—	250	—	212	—
Oves	156	—	—	—	1	—	140	—	145	—	150	—	170	—	144	—
Proso	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Ber	511	—	—	—	—	—	427	—	—	—	—	—	510	—	491	—
Turšica	250	—	—	—	235	—	231	—	255	—	250	—	260	—	241	—
Grah	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Leča	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Bob	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Fižol bel	—	—	—	—	—	—	—	—	4	—	—	—	420	—	—	—
„ rudeč	348	—	—	—	—	—	—	—	3	—	—	—	—	—	—	—

Žitna cena leze na viš; pitana živina ima še lepo ceno; cent mesa zaklanega vola se plačuje po 31 gld. Nepitane živine se toliko prižene, da nima skorej nobene cene. V Celovci se plačuje kilo masla po 1 gld. 12 kr.; sirovega masla po 1 gld. 18 kr.; prekajen špoh 80 kr.; sirov po 70 kr.; žmavec 88 kr.; 3 jajca po 10 kr.; par piščet 70 kr.; par kupunov 2 gld. 30 kr. do 3 gld. 40 kr.; par rac 1 gold. 40 kr.; par gosi 4 gold. 20 kr. — Krompir se plačuje žakelj po 1 gld. 20 kr.; 100 kilogramov sena 3 do 4 gld.; slame 1 gold. 30 kr. do 1 gold. 50 kr.; Meter mehkih drv je po 85 do 95 kr.; trdih pa 1 gld. 10 kr. do 1 gld. 30 kr.